

машъ Инокенти; уменъ си, добъръ си, но баща трѣбваше да станешъ. — Осъждашъ ме, но я погледни, вгледай се въ живота, може ли единъ търговецъ да търгува безъ лъжа, безъ шпекула; може ли всичко да се прави както е въ Евангелието? Ако знаешъ колко тежко ми е било кога слѣдъ *трѣби* . . . но —

Инокентий.

(Прѣсича го) Азъ разбирамъ, че нуждитѣ често каратъ хората до правятъ нѣща противни на волята си, но съ нуждитѣ да извиняваме простѣпките си — това не мога възприе. Въ живота трѣбва строгостъ къмъ нуждитѣ си. Сторимъ ли противното — увѣрявамъ те, свѣта би заприличалъ на разбойническо гнѣздо.

Тодоръ.

(Клати неудобрително глава) Пакъ приказка. (Вздѣхва) Ехъ, защо нѣмаше домъ, грижа? Ума казва едно, но живота!

Инокентий.

Азъ мисли, че живота трѣбва да се направлява споредъ разума.

Мълчание.

Тодоръ.

(Поднушва друга цигара, смучи дима силно и като стисва устни нервно додава) И ти държа днесъ такава рѣчь! И не ти домилѣ за твоя старъ другаръ, за дѣцата ми —. Ехъ, поне отъ молба не разбирашъ ли?

Инокентий.

(Очудено) Каква молба?

Тодоръ.

Е, че вне каквото ме емнахте съ Еремия?